

Απόστολος Πιερρής

ΟΧΙ!

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΑΝ ΑΥΤΟΥΣ!

Έλληνες,

Γραικύλοι και Παρακμιακοί Ευρωπαίοι

Για να μπορεί ένας θρησκευτικός οργανισμός ή ένα κράτος να επιβιώνει επί μακρόν είναι ουσιώδες να επαναφέρεται συχνά στις (συστατικές) αρχές του.

Niccolo Machiavelli, Discorsi sopra la prima deca di Tito Livio, 1531, III, 1

Για κάθε σύστημα η επαναφορά στις συστατικές αρχές του είναι αναγκαίος όρος μακράς και υγιούς επιβίωσης. Χωρίς αυτή την ανανέωση, το ίδρυμα φθείρεται, νοσεί, γηράσκει και πεθαίνει. Το πνεύμα πετάει έξω από τον οργανισμό, η Μορφή γίνεται Τύπος, η δομή παθαίνει αποστέωση. Γιατί η ζωή θέλει περισσότερη ζωή, το φως περισσότερο φως.

Συστατικές δε αρχές κάθε καλοστημένου ζωντανού πολιτικού, θρησκευτικού, ακαδημαϊκού, οικονομικού ή οιοδήποτε θεσμικού συστήματος είναι η σφραγίδα και ο χαρακτήρας της ταυτότητάς του. Είναι η ουσία του, αυτό που χωρίς αυτό ο οργανισμός δεν είναι αυτός που είναι, και άρα δεν είναι απολύτως. Χωρίς την ουσία του το ον βυθίζεται στο μη ον. Ψευδής δε ταυτότητα δεν βγάζει, τελικά, αλλά σύντομα, σε καλό: αποτελεί ψευδοπροσωπία. Είναι προσβολή κατά του πνεύματος της ζωής. Η αμαρτία κατά του πνεύματος είναι το μόνο θανάσιμο, και επέκεινα θανάτου, αμάρτημα.

Η ανανέωση δια της επαναγωγής του συστήματος στις ζωοδοτικές συστατικές αρχές του είναι ένας συνεχής αγώνας για τον υγιή οργανισμό, που κατά διαστήματα χρειάζεται να λαμβάνει μείζονες διαστάσεις επανασυντονισμού. Οι άξιες ηγεσίες φροντίζουν να προκαλούν τέτοιες επαναφορές όταν τα πράγματα βαίνουν καλώς, για να μειώνεται το κόστος του απαραίτητου συγκλονισμού. **Η οικοδόμηση του Παρθενώνα είναι τέτοια εκ περιουσίας υπερβατική επανακατάφαση των ιδρυτικών αξιών του κλασσικού Ελληνισμού στην Αθήνα του Χρυσού Αιώνα.**

Στερούμενος εγκαίρων επαναγωγικών ανανεώσεων ένας πολιτειακός ή θρησκευτικός ή οιοδήποτε είδους οργανισμός μετατρέπεται σε άψυχο σύστημα κανόνων. Γερνάει και πεθαίνει. **Θνήσκουμε γιατί δεν μπορούμε να συνάψουμε το τέλος προς την αρχή μας, είπε ο Αλκμαίων.**

Αμέτρητα χειρότερη είναι η κατάσταση του **ΝεοΕλληνικού μορφώματος. Παρήκμασε, γέρασε και πεθαίνει χωρίς να περάσει από το άνθος της νιότης και τον καρπό της ακμής.** Γιατί η σύστασή του ήταν εσφαλμένη, η σύλληψή του αμαρτωλή.

Το ΝεοΕλληνικό Κράτος, κάθε επίσημος θεσμός του, όπως και η ΝεοΕλληνική Εκκλησία, στήθηκαν λάθος. Δεν θεμελιώθηκαν στις

συστατικές αρχές του Ελληνισμού. Δεν ταίριαξαν με τον χαρακτήρα του Έλληνα. Δεν αξιοποίησαν τα συγκριτικά του πλεονεκτήματα. Πιθήκισαν Ευρώπη.

Το Νεοελληνικό Σύστημα στήθηκε θεμελιωδώς λάθος.

Πληρώνουμε και θα πληρώνουμε τις συσσωρευόμενες συνέπειες αυτού του αρχέγονου αμαρτήματος, κάθε επόμενη κρίση χειρότερη από την προηγούμενη, όσο δεν κάνουμε ριζική Νέα Αρχή.

Οι ολέθριες συνέπειες του σφαλερού συστήματος φάνηκαν γρήγορα. **Οι ηγετικές ομάδες διαχωρίστηκαν από την Κοινωνία των Ελλήνων.** Δεν είναι θέμα διαφοράς πλούτου ή status. Ιεραρχήσεις υπάρχουν παντού, είναι φυσικό φαινόμενο. Το κοινό μεταξύ των πιο διαφορετικών ομάδων συμφερόντων σε μια συνεκτική κοινωνία είναι η ενεργός πολιτισμική ταυτότητα, ίδιος τρόπος σκέψης και ίδιες αξίες συμπεριφοράς.

Στον ΝεοΕλληνισμό όμως πρόκειται για στρεβλή εξέλιξη. **Οι ηγετικές élites πιθήκιζαν «Ευρώπη», κορδωνόντουσαν «εθνικά» και παρασίτευαν στον μόχθο του Λαού.** Από τον καιρό του Κωλέτη βλέπουμε τους βρικόλακες του σήμερα. «Η ψυχή μας είναι Ελληνική» λένε. Δηλαδή, εννοούν, Ελληνισμός είναι απλά μια συναισθηματική φόρτιση προς διαβουκολισμό των απλοϊκών. «Η ταυτότητά μας όμως είναι Ευρωπαϊκή» συνεχίζουν. Δηλαδή ομολογούν τον πιθηκισμό τους. Και ταυτόχρονα την εθελοδοουλία τους, εθελοδοουλία μάλιστα χειρότερη από εκείνη του πονηρού δούλου του Ευαγγελίου. Και για να κλείσουν το τρίπτυχο της «ιδεολογίας» τους δουλεύουν για την οικονομική ολιγαρχία του Κατεστημένου Καθεστώτος της Χώρας απομυζώντας τον Λαό.

Αυτό είναι αυτοί.

Και η Κοινωνία του Λαού ζει υπό Καθεστώσ ασύγκριτα βαρύτερης δουλείας από την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Γιατί τώρα με τον

Ευρωπαϊσμό έχει καταπατηθεί η ταυτότητα του Ελληνισμού. Άρα η δυνατότητα μεγαλοσύνης του.

Ελλάδα και Ευρώπη, δύο διαφορετικοί Κόσμοι σε ασελή συνέυρεση, έχουμε φθάσει σε ένα κρίσιμο σημείο.

Εκείνοι έχουν μια υπαρξιακή κρίση: πώς να διαχειριστούν την παρακμή τους. Επί πλέον από τη γένεση της ιστορικής Ευρώπης το 800 μ.Χ. αναζητούν τρόπο συνύπαρξης και δεν βρίσκουν. Ούτε να ολοκληρωθούν μπορούν ούτε να διαζευχθούν. Στην παρακμή τους συμβαίνει ένα μεταπολεμικό crescendo. Την αδυναμία τους την βαφτίζουν πνεύμα συμβιβασμού, αλλά είναι ύλη της ασχήμιας: το αποτέλεσμα είναι αηδιαστικό. Το πρόβλημα της Ελλάδας βοήθησε να βγει στο φως όλη η ασχήμια της ψευδεπίγραφης «συνεννόησής» τους. **Σίγουρα η Γερμανία σκάει στην αποπνικτική ατμόσφαιρα. Και το 1945 απομακρύνεται. Το καζάνι τους βράζει. Οι Τεχνητοί Κανόνες τους στη χύτρα έχουν αποκάτω τη φωτιά της Βούλησης. Θα ανατιναχθούν πάλι. Το μόνο που τους κρατάει μαζί είναι η Αμερικανική Τάξη.**

Εμείς έχουμε οντολογική κρίση ταυτότητας. Η ουσία μας αθετείται. Το πνεύμα μας υβρίζεται. Ανεξιλέωτη η αμαρτία.

Οι Πίθηκοι της Ηγετικής Αναξιοκρατίας θέλησαν να μας εξευρωπαϊσουν. Δηλαδή να κάνουν όλη την Κοινωνία μας πιθήκους. Κοντά 200 χρόνια το παλεύουν και δεν το πέτυχαν.

Το δούλεψαν όμως συστηματικά, έχοντας πάρει μάθημα από τους Βυζαντινούς προγόνους τους. Εκείνοι δεν μπορούσαν να ελέγξουν την πολιτισμική ταυτότητα και το πολιτιστικό ύψος της Κοινωνίας, τόσο στον

κοσμικό όσο και στον θρησκευτικό τομέα. Ο υψηλός πολιτισμός θριάμβευε σε όλους τους τομείς, ενώ ανίκανες πολιτικές εξουσίες κατέστησαν όργανα μιας ανεύθυνης οικονομικής ολιγαρχίας. Γι' αυτό ενώ έκαναν τα πάντα, απέτυχαν. Εθελόδουλοι οι ίδιοι, πολιτικοί και ολιγαρχία, υπέγραψαν ό,τι τους ζητήθηκε στη Δύση. Αλλά ούτε βοήθεια πήραν, ούτε οι υπογραφές τους τιμήθηκαν από την Κοινωνία και η Οθωμανική Αυτοκρατορία θριάμβευσε. Και τα τρία! Τους έμειναν οι «έντιμοι συμβιβασμοί» στα τέσσερα!

Το Καθεστώς του ΝεοΕλληνισμού πήρε λοιπόν το μάθημά του.

Οι δυο πυλώνες που θα στήριζαν τον Ελληνισμό στην αναγέννησή του ήταν η κλασική περιωπή και η δημοτική παράδοση σε συνδυασμό. Να γονιμοποιήσει ο Παρθενώνας την παραδοσιακή Πελοποννησιακή αρχιτεκτονική – το ίδιο Δωρικό Πνεύμα πνέει ζωογόνο τότε και μετά, ελεύθερο και στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, πιο ελεύθερο από όσο στο ΝεοΕλληνικό Κράτος. Δείτε σε αντιπαράθεση προς την αρμονία της «δημοτικής» οικιστικής παράδοσης την «πολιτισμένη» αρχιτεκτονική κατάντια της χώρας.

Αυτοί οι δυο πυλώνες σε όλο το πολιτισμικό φάσμα ήταν το προφανές θεμέλιο του ελπιζόμενου ΝεοΕλληνικού θαύματος.

Αλλά το προφανές δεν τελεσφόρησε. Κόψαν τον βλαστό του Σολωμού και του Κάλβου πριν οι καρποί τους γονιμοποιήσουν τη διψασμένη Ελληνική γη.

Και το προφανές δεν έγινε για προφανείς λόγους. Το Καθεστώς των Πιθήκων σκέφτηκε ότι για να μας δυναστεύουν πρέπει να μας εξευρωπαϊίσουν, και ότι δεν πρόκειται να μας εξευρωπαϊίσουν αν δεν μας αφελληνίσουν πολιτιστικά, αφού ο Ελληνισμός είναι ουσιαστικά πολιτισμικό φαινόμενο.

Πού έσφαλαν στο καλοσχεδιασμένο πλάνο να μην αφήσουν να επαναληφθεί το πανομοιότυπο Βυζαντινό προηγούμενο;

Οι μωροί δεν εννόησαν, και πώς να νοήσουν οι ανόητοι του μη-όντος, ότι Ελληνικό μεν υψηλό πολιτισμό δεν θα άφηναν να γίνει, αλλά το αίσθημα και ένστικτο του Λαού δεν υπήρχε τρόπος να το τιθασεύσουν.

200 τόσα χρόνια λοιπόν ο Λαός εθелоκακεί. Να η απάντηση στους Εθελόδουλους του Καθεστώτος.

Οι Γραικύλοι του ΝεοΕλληνισμού θα έχουν την ίδια μοίρα με τους Βυζαντινούς προκατόχους τους. Και τα δίνουν όλα επαιτώντας «βοήθεια» από την Ευρώπη, και δεν θα περάσει. Οι έξω θα τους κλωτσάνε και οι Έλληνες θα τους φτύνουμε. Και η ιστορία; Εκείνοι οι πρόγονοί τους κατάφεραν ώστε ένας μεγάλος πολιτισμός να μνημονεύεται περιφρονητικά ως «Βυζαντινισμός».

Ανάθεμά τους. Για να μη γράψω αυτό που λέει ο Λαός στον τάφο τους.

Στην Ελλάδα η αποτυχία του ΝεοΕλληνικού Κράτους δεν έγινε από κακή τύχη ούτε από επιβουλές ξένων. Έγινε με δόλο από τις ηγετικές ομάδες, το Κατεστημένο Καθεστώτος που έχω πολλές φορές περιγράψει και αναλύσει.

Στη μεγάλη κρίση όμως, όλα έρχονται στο φως.

Οι εξελίξεις δεν εξαρτώνται πια από ανίκανες πολιτικές ηγεσίες και παρασιτικούς ολιγάρχες και παλιάτσους της κάθε επίσημης σκηνής. Οι κουτοπονηριές των διεφθαρμένων εθελόδουλων και οι αστοχίες των τίμιων ασόφων δεν έχουν καμία σημασία.

Η Ιστορία κινείται. Το «Τέλος» τελεσιουργείται.

Το θέαμα είναι μεγαλόπρεπο και θαυμαστό και συγκλονιστικό.

Αν δεν ήσαν απεχθείς της μικρότητας οι Καθεστωτικοί, θα έπαιζαν τραγωδία. Αυτό που θέλουν να αποφύγουν, αυτό προετοιμάζουν χωρίς να το ξέρουν. Και σφαδάζουν πανικόβλητοι. Και δείχνουν την ασχήμια τους.

Fata volentem ducunt, nolentem trahunt.

[Το Πεπρωμένο οδηγεί τον θέλοντα, τον μη θέλοντα τον τραβάει].

Ο Ελληνισμός ζητάει την αυτοπραγμάτωσή του. Τίποτε δεν μπορεί να την εμποδίσει. Τώρα αμέσως ή σε λίγο, έρχεται.

Τα ερωτήματα στις μεγάλες κρίσεις δεν τα βάζουν «θεσμοί» και πολιτικοί, τράπεζες και γραφειοκρατίες, σε εκλογές και δημοψηφίσματα. Τα θέτει αμείλικτα η Ιστορία. Και δίνει και την απάντηση. Και φωτίζει το νόημά τους.

Οι Έλληνες σοφοί και οι Μεγάλοι Ηγέτες αφουγκράζονται τον ερχομό του μέλλοντος. Οι τσαρλατάνοι της πολιτικής νομίζουν πως χαράσσουν το μέλλον. Και οι παληάτσοι τόσο πιο πολύ σοβαροφέρουν όσο πιο ασήμαντοι είναι.

Όπως και να διατυπωθεί το ερώτημα από τις εξουσίες της χώρας και όπως και να ερμηνευθεί από τους κομπάρσους της Ευρωπαϊκής νομενκλατούρας ή από τα συμφέροντα άλλων εξουσιών, **η Ιστορία μας ρωτάει τώρα την ώρα της Κρίσης το ίδιο πράγμα κοιτώντας μας κατάματα.**

Το θεμελιώδες ερώτημα που βάζει η Ιστορία και το διατρανώνει στεντόρεια η Ιστορική Στιγμή, είναι:

Έλληνες αναγνωρίζετε τον εαυτό σας στο Κατεστημένο Σύστημα της χώρας;

Είναι δικό σας το ΝεοΕλληνικό Κράτος ή είναι των Γραικύλων του Καθεστώτος που ταυτίζονται με τον Ευρωπαϊσμό απεμπολώντας τον Ελληνισμό;

Έλληνες, είστε απόλυτοι κύριοι των πεπρωμένων του Ελληνισμού και της πορείας της χώρας;

Σας έχει αφήσει το Κατεστημένο Καθεστώς να είστε ο εαυτός σας;

Έλληνες, έχει το Κατεστημένο και το Κράτος του την σφραγίδα της ταυτότητάς σας;

Και η Ιστορία απαντά και η Ιστορική Στιγμή βοά ένα βροντερό **ΟΧΙ**.

Αυτό είναι όλο. Τετέλεσται.

Τα λοιπά είναι τα απόνερα της ιστορίας.

Αφήστε τους βατράχους που κομπάζουν για βασιληάδες των μικρών αντίρροπων δινών στις όχθες του μεγαλόπρεπου ποταμού της ιστορίας. Πάμε δυνατοί στον δυνατό ρου.

Ο Λαός το έχει καταλάβει.

Το πρόβλημα δεν είναι οι ξένοι και τα συμφέροντά τους. Κάθε ον επιδιώκει τα «καλά και συμφέροντα» για την ουσία του.

Το πρόβλημα είναι το Καθεστώς εσωτερικής κατοχής της χώρας. Επειδή αυτό ιδρύεται πάνω στον πιθηκισμό της «Ευρώπης», στην χάνη ιδεοληψία του Ευρωπαϊσμού, τα συμφέροντά του είναι αντιδιαμετρικά προς τα συμφέροντα του Ελληνισμού και της Ελληνικής κοινωνίας.

Ο Έλληνας πάσχει τριπλή αλλοτρίωση.

Αλλοτρίωση πολιτισμική: λέγεται το θανατικό «Ευρωπαϊσμός».

Αλλοτρίωση γεωπολιτική: οι μεγάπυγοι βρωμοπίθηκοι του λένε ότι βρωμάει η γειτονιά του και ότι πρέπει να μυρίζει σαπούνη Βουξελλών.

Αλλοτριώση δομική: στο ατίθασο άτι, που μόνο την αγέρωχη αριστεία της αξίας σέβεται, φόρεσαν γαιΐδουρινό σαμάρι.

Το αποτέλεσμα: γενικευμένη κατάσταση απαξίας. Που ακριβώς βολεύει το Καθεστώς για να επιβάλλεται η φαυλοκρατία του.

Ο Έλληνας χρειάζεται άμεσα συνεπώς τριπλή απελευθέρωση.

Απελευθέρωση πολιτισμική: να ξαναβρεί τον εαυτό του και την ταυτότητά του, την δύναμη και την υπερηφάνειά της αξιοπρέπειάς του.

Απελευθέρωση γεωπολιτική: να συντονισθεί πρωτίστως με το πολυδύναμο περιφερειακό πεδίο.

Απελευθέρωση δομική: να στήσει το σύστημα που του ταιριάζει, όπως έκανε ο Λυκούργος, ο Σόλων και ο Κλεισθένης, οι Γερμανοί Αρχιτέκτονες της εκ των άνω Επανάστασης, οι Αμερικανοί Ιδρυτικοί Πατέρες.

Ο Ελληνισμός στέκεται πάνω στην απόλυτη ταύτιση Ιδέας και Πραγματικότητας. Ότι το καλό είναι το πιο δυνατό. Το σωστό το πιο αποτελεσματικό. Το δίκαιο το πιο ρεαλιστικό. Εθνικό είναι το αληθές.

Στους πραγματικολόγους λοιπόν, τους πρακτικούς και αναλυτικούς και συμφεροντολόγους, εμείς οι θεωρητικοί του Νου, οι εργάτες της σοφίας και θεράποντες της φρόνησης, λέμε και το Σχέδιο της απελευθέρωσης.

Είμαστε Έλληνες. Και αυτό σημαίνει ότι δεν έχουμε τα συμβεβηκότα, οποιαδήποτε συμβεβηκότα, πάνω από την ουσία.

Συμβεβηκότα είναι αυτά που θα μπορούσε να είναι και αλλιώς. Ουσία αυτό που είναι αδύνατον να είναι αλλιώς. Ουσία είναι η ταυτότητά μας. Ποιοι είμαστε στα θεμελιώδη χαρακτηριστικά μας.

Δική μας είναι η έννοια της ουσίας.

Την ουσία δεν μπορείς να την αλλάξεις. Μπορείς να την εξουθενώσεις, αλλά να την αλλάξεις δεν γίνεται.

Γι αυτό ή θα είμαστε υπερήφανα σωστοί Έλληνες ή θα είμαστε ποταπά σκουπίδια. Το Καθεστώς έχει διαλέξει δια του Ευρωπαϊσμού την ποταπότητα. Ο Λαός διψάει Ελληνικά για αγέρωχο ύψος αλήθειας και ομορφιάς. Η πλάστιγγα γέρνει ρωμαλέα στον ένα αετό που καθότανε όταν το Δημοτικό αντιζυγίζεται προς όλη την επίσημη μεταπολεμική πολιτιστική παραγωγή συλλήβδην.

Έλληνας προς Έλληνες έκανα την παρέκβαση. Δεν δικαιολογούμαι επανακάμπτοντας στο «φρονεῖν το παρκείμενον».

Από την ουσία, ξαναλέω, οι Έλληνες πάμε στα συμβεβηκότα. Όχι αντίστροφα.

Η ουσία αυτή την κρίσιμη στιγμή είναι να ξαναβρούμε τον εαυτό μας και έτσι να αυξήσουμε τη δύναμη της ταυτότητάς μας. Να κάνουμε μια τελείως Νέα Αρχή με μόνο οδηγό τις συστατικές αρχές του Ελληνισμού.

Και ιδού πώς αυτό μεταφράζεται πρακτικά. Πώς το μεταφυσικό αίτημα του Δελφικού «Γνώθι σαυτόν» οδηγεί στην πολιτιστική απελευθέρωση από τον ολέθριο Ευρωπαϊσμό, και πώς αυτό ανοίγει τον δρόμο για τη νομισματική, οικονομική και πολιτειακή απελευθέρωση.

Επαναλαμβάνουμε πρακτικά τα τρία στάδια Μεταρρυθμίσεων, που εξετέλεσε ο Σόλων αλλάζοντας τη διαδοχή των ενεργειών λόγω των περιστάσεων.

ἐν μὲν οὖν τοῖς νόμοις ταῦτα δοκεῖ θεῖναι δημοτικά, πρὸ δὲ τῆς νομοθεσίας ποιήσας καὶ τὴν τῶν χ[ρ]εῶν [ἀπο]κοπὴν, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν τε τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν καὶ τὴν τοῦ νομίσματος αὐξήσιν.

Αριστοτέλης, *Αθηναίων Πολιτεία*, Χ 1

Τρεις δέσμες ριζοσπαστικών μέτρων συνέταξε ο **Σόλων** για να δώσει νέα αρχή στην διαλυόμενη Αθήνα των αρχών του 6^{ου} αιώνα.

Πρώτα χρεωκοπία για να απελευθερώσει τους πολίτες από την οικονομική δουλεία. Πρώτα σπας την ράχη της ολιγαρχίας και μετά κάνεις δημοψήφισμα.

Δεύτερον νέα συνολική πολιτειακή και νομική δομή των Αθηνών που να ταιριάζει στον χαρακτήρα των Αθηναίων και στις συνθήκες και εξελίξεις της εποχής. Για να απελευθερώσει το δυναμικό των συγκριτικών πλεονεκτημάτων τους.

Και τρίτον αλλαγή του οικονομικού προσανατολισμού της Αθήνας από την ηπειρωτική Ελλάδα προς το Αιγαίο και την Ιωνία, μέσω μεταβολής των μέτρων και των σταθμών και μετατροπής με υποτίμηση του νομίσματος.

Και ιδού η μετάφραση στο παρόν.

1) Σεισάχθεια.

Άμεση δραστική περικοπή του χρέους κατά 75% (πλην δηλαδή βασικά των υποχρεώσεων προς IMF και προς ECB, όσον αφορά στην άμεσο έκθεση της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας στα Ελληνικά ομόλογα).

2) Έξοδος από το Ευρώ. Νέο νόμισμα.

Μετατροπή χρέους σε δραχμές. Δραστική υποτίμηση της δραχμής σε επίπεδο σχεδόν ισοσκελισμένου εξωτερικού ισοζυγίου

προς καλάθι χωρών με τις οποίες η Ελλάδα συναλλάσσεται υπολογίσιμα.

3) Μεταβολή πολιτεύματος και νομικού πλαισίου.

Αποκεντρωμένο σύστημα με πολλαπλές δομές checks and balances στην Κεντρική εξουσία (Αμερικανικό και Ελβετικό σύστημα). Αλλαγή ποινικού και αστικού Κώδικα. Συντακτική Εθνοσυνέλευση. Επιτροπές θεμελιωδών νομικών αλλαγών.

Νέα Αρχή. Φρέσκος αέρας σε όλα.

Αυτοπροσδιορισμός.

Όντας ο εαυτός σου έχεις σωστές σχέσεις με όλους. Οι αρχές τέτοιων σχέσεων για την Ελλάδα είναι:

α) Οξύς συντονισμός προς το παγκόσμιο πεδίο και τον κύριο άξονά του, τις ΗΠΑ. Πρό-γνωση που βασίζεται στην Γνώση: ακολουθούμε το Άνυσμα της Ιστορίας που μάλιστα δείχνει «κλασσικά».

β) Στενή συνέργεια στην οικοδόμηση ισχυρού περιφερειακού πεδίου. Η δύναμή μας αυξάνει και αυξάνεται από το περιφερειακό σύστημα ισχύος. Ει δ' άλλως δουλεύουμε στα συμφέροντα εξωπεριφερειακών μεγάλων Δυνάμεων. Άξονας, Νέα Συνθήκη Φιλίας, Συνεργασίας και Συμμαχίας με την Τουρκία.

γ) Ενεργός συμμετοχή σε μια μεταρρυθμισμένη Ευρωπαϊκή Ένωση κατά το Βρετανικό Σχέδιο.

δ) Ορθολογικές ισορροπημένες σχέσεις με τον Γερμανικό πυρήνα της Ευρώπης και τη Ρωσία.

Τα μεν άλλα έπονται.

Το δ' ευ νικάτω.

30 Ιουλίου 2015